

Sygn. akt V CZ 1/11

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Jan Górowski (sprawozdawca)

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie ze skargi B. S.
o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego
z dnia 23 lutego 2010 r.,
w sprawie z powództwa B. S.
przeciwko W. R.
o zapłatę i rentę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 marca 2011 r.,
zażalenia B. S. na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 5 listopada 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 5 listopada 2010 r. odrzucił skargę powódki B. S. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 23 lutego 2010 r., oddalającym apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 6 października 2009 r., którym oddalono powództwo B. S. przeciwko W. R. o zapłatę kwoty 200 000 złotych tytułem zadośćuczynienia, kwoty 280 000 złotych tytułem odszkodowania oraz renty po 1500 złotych miesięcznie.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego powołanie przez skarżącą, jako podstawy wznowienia faktu ujawnienia znajomości osobistej oraz zależności służbowej między pozwaną a biegłym sądowym powołanym w sprawie, nie wypełnia podstawy wznowienia określonej w art. 403 § 2 k.p.c., albowiem powódka miała możliwość zapoznania się z nim w toku prawomocnie zakończonych postępowania.

Skarżąca w zażaleniu wniosła o zamianę zaskarżonego postanowienia, zarzucając bezpodstawne przyjęcie przez Sąd Apelacyjny, że nie wykazała podstawy skargi o wznowienie postępowania; podniosła także, że sąd dokonał subiektywnej oceny powołanych przez nią okoliczności wskazujących na podstawę wznowienia postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 403 § 2 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Nowe okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, to takie fakty i dowody, z których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu prawomocnie zakończonym. „Wykrycie”, o którym mowa w art. 403 § 2 k.p.c., odnosi się do okoliczności i dowodów w poprzednim postępowaniu w ogóle nieujawnionych i wówczas nieujawnialnych, bo nieznanymi stronie i dla niej niedostępnymi, a nie odnosi się więc do okoliczności i dowodów

jawnych z materiału poprzedniego postępowania, a tylko niedostrzeżonych przez stronę (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 1968 r., I Co 1/68, OSNCP 1969, nr 2, poz. 36, z dnia 17 stycznia 2001 r., IV CKN 1515/00, niepublikowane, z dnia 19 stycznia 2006 r., IV CZ 143/05, niepublikowane). Oczywiście nie dotyczy również takich okoliczności, które strona mogła powołać w prawomocnie zakończonym postępowaniu, mając ku temu obiektywnie istniejącą możliwość (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 1999 r., II CKN 807/98, z dnia 15 maja 1968 r., I CO 1/68, OSNCP 1969, Nr 2, poz. 36 i z dnia 12 lutego 2004 r., V CZ 158/03, niepublikowane).

Powołana przez skarżącą okoliczność w postaci ujawnienia po zakończeniu postępowania okoliczności faktu znajomości osobistej oraz zależności służbowej między pozwaną a biegłym sądowym nie stanowi nowej okoliczności w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. i nie odpowiada żadnej z określonych w Kodeksie postępowania cywilnego podstaw wznowienia postępowania. Sąd Apelacyjny trafnie przyjął, że podniesionej przez skarżącą okoliczności nie można zakwalifikować jako takiej, która w prawomocnie zakończonym postępowaniu była dla strony „nieujawnialna”, a więc *a contrario* stanowiła taką okoliczność, o której strona przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć i ją powołać.

Poza tym zauważyć należy, że w sprawie zostały przeprowadzone dwie opinie sądowe - opinia Collegium Medicum Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej Uniwersytetu Jagiellońskiego, oraz biegłego sądowego. Wnioski obu tych ekspertyz były zbieżne i Sądy *meriti* oceniły je jako wiarygodne. Podniesione przez skarżącą okoliczności dotyczą tylko osoby biegłego, a nie opinii Instytutu. Sam fakt, że kiedyś biegły z lekarzem pozwanym w sprawie o odszkodowanie w tzw. procesie lekarskim pracowali w tych samych szpitalach i pozostawali w stosunkach służbowych mógł być podstawą wniosku powódki o wyłączenie biegłego (art. 281 k.p.c.), lecz nie przesądzał o stronniczości biegłego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 1973 r., I CR 374/76, OSNCP 1977, nr 10, poz. 187). Mając na uwadze wnioski płynące z opinii Instytutu, brak było podstaw do przyjęcia, że podniesiona okoliczność mogła mieć wpływ na wynik sprawy.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny trafnie uznał, że skarga o wznowienie postępowania nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia, co przesądza o bezzasadności zażalenia.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.